

DZIENNIK URZĘDOWY

WOJEWÓDZTWA WIELKOPOLSKIEGO

Poznań, dnia 8 sierpnia 2016 r.

Poz. 4997

WYROK NR IV SA/PO 174/16
WOJEWÓDZKIEGO SĄDU ADMINISTRACYJNEGO W POZNANIU

z dnia 8 czerwca 2016 r.

w sprawie zmiany miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego

Na podstawie

Sygn. akt IV SA/Po 174/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 08 czerwca 2016 r.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Poznaniu

w składzie następującym:

Przewodniczący Sędzia NSA Jerzy Stankowski (spr.)

Sędziowie NSA Grażyna Radzicka

WSA Tomasz Grossmann

Protokolant st. sekr. sąd. Joanna Kujawa

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 08 czerwca 2016 r.

sprawy ze skargi Wojewody Wielkopolskiego

na uchwałę Rady Miejskiej w Kleczewie

z dnia 15 grudnia 2015 r. nr XIV/122/2015

w przedmiocie zmiany miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego

1. stwierdza nieważność zaskarżonej uchwały w części obejmującej: § 4 pkt 6 we fragmencie „16R” oraz § 19 we fragmencie „16R”;
2. w pozostałym zakresie skargę oddala;
3. zasądza od Rady Miejskiej w Kleczewie na rzecz skarżącego Wojewody Wielkopolskiego kwotę 480 (czterysta osiemdziesiąt) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania.

UZASADNIENIE

Pismem z dnia 4 lutego 2016 r. Wojewoda Wielkopolski złożył do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Poznaniu skargę na uchwałę Nr XIV/122/2015 Rady Miejskiej w Kleczewie z dnia 15 grudnia 2015 r. w sprawie zmiany miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego dla wybranych terenów na obszarze Gminy i Miasta Kleczew – część „A” (zwaną dalej również jako „zaskarżona uchwała”). Wojewoda wniósł o stwierdzenie nieważności uchwały w całości oraz zasądzenie kosztów postępowania.

W uzasadnieniu Wojewoda wyjaśnił, że zgodnie z art. 15 ust. 2 pkt 1 z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. z 2015 r. poz.199 – zwanej dalej jako „u.p.z.p.”) w planie miejscowym określa się obowiązkowo przeznaczenie terenów oraz linie rozgraniczające tereny o różnym przeznaczeniu lub różnych zasadach zagospodarowania. Z kolei § 4 rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 26 sierpnia 2003 r. w sprawie wymaganego zakresu projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego (Dz. U. z 2003 r. Nr 164, poz. 1587 zwanego dalej „rozporządzeniem”) w pkt 1 stanowi, iż ustalenia dotyczące przeznaczenia terenów powinny zawierać określenie przeznaczenia poszczególnych terenów lub zasad ich zagospodarowania, a także symbol literowy i numer wyróżniający go spośród innych terenów. Zgodnie z załącznikiem nr 1 do rozporządzenia drogi wewnętrzne stanowią odrębny sposób przeznaczenia terenu oznaczony symbolem KDW i kolorem jasnoszarym.

Stąd w ocenie organu nadzoru droga wewnętrzna (podobnie jak publiczna) traktowana jest jako odmienny, różny i niezależny od innych rodzaj przeznaczenia terenu i powinna w związku z tym spełniać wymogi określone w art. 15 ust. 2 pkt 1 u.p.z.p. oraz § 4 pkt 1 rozporządzenia.

Jak zauważył Wojewoda w § 18 pkt 1 lit h zaskarżonej uchwały odnoszącym się do terenu obiektów produkcyjnych, składów i magazynów oraz zabudowy usługowej, oznaczonego w planie symbolem „6P/U” Rada Miejska w Kleczewie zawarła zapis o dopuszczeniu lokalizacji dróg wewnętrznych, które to drogi nie znajdują odzwierciedlenia na rysunku planu. W ocenie organu nadzoru dopuszczenie lokalizacji dróg wewnętrznych na innych terenach bez wyodrębnienia na rysunku planu nienaruszalnych i jednoznacznie określonych linii rozgraniczających, w których drogi takie powinny się zawierać, stanowi naruszenie zasad sporządzania planu, o których mowa w art. 15 ust. 2 pkt 1 u.p.z.p. oraz § 4 pkt 1 rozporządzenia.

Wojewoda zaznaczył również, że zgodnie z § 8 ust. 2 zd. 1 rozporządzenia na projekcie rysunku planu miejscowego stosuje się nazewnictwo i oznaczenia umożliwiające jednoznaczne powiązanie projektu rysunku planu miejscowego z projektem tekstu planu miejscowego. Tymczasem w § 4 pkt 6 oraz w § 19 zaskarżonej uchwały Rada Miejska w Kleczewie odniosła się do terenu rolniczego oznaczonego symbolem „16R”, którego brak na rysunku planu.

W odpowiedzi na skargę Rada Miejska w Kleczewie wniósła o stwierdzenie nieważności § 4 pkt 6 zaskarżonej uchwały w części dotyczącej symbolu „16R”, § 18 pkt 1 lit. h i § 19 w części dotyczącej symbolu „16R” oraz o oddalenie skargi w pozostałym zakresie.

Rada Miejska podzieliła stanowisko Wojewody w zakresie zarzutu dotyczącego dopuszczenia lokalizacji dróg wewnętrznych w § 18 pkt 1 lit. h zaskarżonej uchwały. Wyjaśniła, że przepis ten był proponowanym rozwiązaniem z etapu sporządzenia projektu planu, jednak w wyniku wprowadzonych zmian wydzielono liniami rozgraniczającymi drogę wewnętrzną oznaczoną symbolem 6KDW dla obsługi terenu 6P/U. Ze względu na stosunkowo niewielką powierzchnię terenu 6P/U i zapewnienie obsługi komunikacyjnej z ustalonej planem drogi wewnętrznej, a tym samym brak konieczności wyznaczania dodatkowych dróg wewnętrznych na tym terenie, zapisy uchwały w tym zakresie nie będą miały zastosowania.

Rada Miejska podzieliła również stanowisko Wojewody odnośnie § 4 pkt 6 i § 19 zaskarżonej uchwały wyjaśniając, że przyczyną tej omyłki była konieczność wyłączenia części terenów objętych uchwałą o przystąpieniu, w tym załącznika nr 16 (z terenem oznaczonym symbolem „16R”) w wyniku braku uzyskania zgody na zmianę przeznaczenia gruntów rolnych na cele nierolnicze - w tym zakresie zapisy uchwały pozostają bezprzedmiotowe. Początkowo planowano możliwość wprowadzenia dróg wewnętrznych umożliwiających obsługę komunikacyjną wydzielanych działek w obrębie terenu oznaczonego symbolem „6P/U”, jednak w uchwalonej zmianie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego wydzielono teren drogi wewnętrznej wskazany na załączniku nr 6 zaskarżonej uchwały. Wydzielona droga wewnętrzna zapewnia obsługę komunikacyjną całego terenu oznaczonego symbolem „6P/U”. Ponadto tereny oznaczone symbolem „6P/U” zajmują niewielką powierzchnię, a tym samym brak

jest konieczności wydzielania na tym terenie dodatkowych dróg wewnętrznych. Wskutek tego nie zachodzi konieczność wyznaczania dodatkowych dróg wewnętrznych na przedmiotowym terenie.

Rada Miejska zaznaczyła, że stwierdzenie nieważności uchwały we wskazanych częściach nie wpłynie na możliwości realizacji zabudowy i zagospodarowania terenów. Z kolei odniesienie w części tekstowej planu do terenu, którego brak na rysunku planu, powoduje, że dany zapis nie ma zastosowania do żadnego terenu. Tym samym nie ma konieczności stwierdzania nieważności zaskarżonej uchwały w całości. Wylimitowanie zbędnych zapisów pozwoli na zapewnienie trwałości prawa miejscowego i nie spowoduje żadnych trudności w wykonaniu zaskarżonej uchwały.

Rada Miejska stwierdziła, że z treści art. 28 ust. 1 u.p.z.p. jednoznacznie wynika, iż naruszenia nieistotne – a z takimi mamy do czynienia w niniejszej sprawie – nie powodują konieczności stwierdzenia nieważności planu w całości. Jeżeli naruszenia te dotyczą błędów typowo formalnych, które w żaden sposób nie wpływają na funkcjonowanie planu jako całości, to wystarczającą czynnością jest stwierdzenie nieważności planu w odpowiedniej części. W ocenie rady Miejskiej skarga Wojewody zasługuje więc na uwzględnienie, ale wyłącznie w określonej części, gdyż po wylimitowaniu wskazanych w niej zapisów uchwała może funkcjonować w obrocie prawnym.

Na rozprawie w dniu 8 czerwca 2016 r. Wojewoda wniósł o stwierdzenie nieważności zaskarżonej uchwały tylko w części dotyczącej § 4 pkt 6 we fragmencie „16R” i § 18 pkt 1 lit. h.

Wojewódzki Sąd Administracyjny zważył, co następuje:

W świetle art. 91 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (tekst jednolity Dz. U. z 2015 r. poz. 1515 – zwanej dalej jako „u.s.g.”) uchwała lub zarządzenie organu gminy sprzeczne z prawem są nieważne, przy czym o nieważności uchwały lub zarządzenia w całości lub w części orzeka organ nadzoru w terminie nie dłuższym niż 30 dni od dnia doręczenia uchwały lub zarządzenia. Po upływie tego terminu organ nadzoru nie może już we własnym zakresie stwierdzić nieważności uchwały (zarządzenia) organu gminy. W takiej sytuacji może jedynie zaskarżyć wadliwy akt do sądu administracyjnego, zgodnie z art. 93 ust. 1 u.s.g. Realizując tę kompetencję organ nadzoru nie jest skrepowany jakimkolwiek terminem do wniesienia skargi (zob. m.in. wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 15 lipca 2005 r., sygn. akt II OSK 320/05 oraz postanowienie Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 29 listopada 2005 r., sygn. akt I OSK 572/05, <http://orzeczenia.nsa.gov.pl>).

W rozpoznawanej sprawie Wojewoda w ustawowym terminie 30 dni od dnia otrzymania zaskarżonej uchwały nie orzekł o jej nieważności, wobec czego był władny zaskarżyć ją w trybie art. 93 u.s.g.

Zgodnie z art. 1 § 1 i 2 ustawy z dnia 25 lipca 2002 r. - Prawo o ustroju sądów administracyjnych (Dz. U. Nr 153, poz. 1269 ze zm.), sądy administracyjne sprawują wymiar sprawiedliwości poprzez kontrolę działalności administracji publicznej, przy czym kontrola ta sprawowana jest pod względem zgodności z prawem, jeżeli ustawy nie stanowią inaczej. Sądy administracyjne, kierując się wspomnianym kryterium legalności, dokonują oceny zgodności treści zaskarżonego aktu oraz procesu jego wydania z normami prawnymi – odpowiednio: ustrojowymi, proceduralnymi i materialnymi – przy czym ocena ta jest dokonywana według stanu prawnego istniejącego w dniu wydania zaskarżonego aktu. W świetle art. 3 § 2 pkt 5 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (obecnie tekst jednolity tej ustawy opublikowano w Dz. U. z 2016 r., poz. 718 – uw. WSA, dalej „p.p.s.a.”) kontrola działalności administracji publicznej przez sądy administracyjne obejmuje m.in. orzekanie w sprawach skarg na akty prawa miejscowego organów jednostek samorządu terytorialnego. Stosownie do art. 134 § 1 p.p.s.a. sąd rozstrzyga w granicach danej sprawy, nie będąc jednak związany zarzutami i wnioskami skargi oraz powołaną w niej podstawą prawną. Oznacza to, że bierze pod uwagę wszelkie naruszenia prawa, a także wszystkie przepisy, które powinny znaleźć zastosowanie w rozpoznawanej sprawie, niezależnie od żądań i wniosków podniesionych w skardze, w granicach sprawy, wyznaczonych przede wszystkim określonym w skardze przedmiotem zaskarżenia – który może obejmować całość albo tylko część określonego aktu lub czynności (zob.: J.P. Tarno, Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi. Komentarz, Warszawa 2010, s. 312-317 a także wyroki NSA z 5 marca 2008 r., sygn. akt I OSK 1799/07, z 9 kwietnia 2008 r., sygn. akt II GSK 22/08, z 27 października 2010 r., sygn. akt I OSK 73/10 <http://orzeczenia.nsa.gov.pl>).

Przedmiotem tak rozumianej kontroli Sądu jest w niniejszej sprawie uchwała Nr XIV/122/2015 Rady Miejskiej w Kleczewie z dnia 15 grudnia 2015 r. w sprawie zmiany miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego dla wybranych terenów na obszarze Gminy i Miasta Kleczew – część „A”. Jak wynika z

części wstępnej zaskarżonej uchwały podstawę prawną jej podjęcia stanowiły przepisy art. 18 ust. 2 pkt 5 u.s.g. oraz art. 20 ust. 1 u.p.z.p. Z akt sprawy wynika, że zaskarżona uchwała została opublikowana w Dzienniku Urzędowym Województwa Wielkopolskiego z dnia 22 grudnia 2015 r., poz. 8678.

Nie ulega wątpliwości, że zaskarżona uchwała jako podjęta w przedmiocie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, jest aktem prawa miejscowego (art. 14 ust. 8 u.p.z.p.), zatem należy do kategorii aktów, o których mowa w art. 3 § 2 pkt 5 p.p.s.a.

Oceny, czy zaskarżony miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego jest obarczony wadą skutkującą stwierdzeniem jego nieważności przez sąd administracyjny na podstawie art. 147 § 1 p.p.s.a. dokonuje się przez pryzmat przesłanek wynikających z art. 28 ust. 1 u.p.z.p. W myśl tego przepisu naruszenie zasad sporządzania studium lub planu miejscowego, istotne naruszenie trybu ich sporządzania, a także naruszenie właściwości organów w tym zakresie, powodują nieważność uchwały rady gminy w całości lub części. Pojęcie „trybu sporządzania planu miejscowego” (zwanego też potocznie: „procedurą planistyczną”) – którego zachowanie stanowi przesłankę formalnoprawną zgodności miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego z przepisami prawa – odnosi się do sekwencji czynności, jakie podejmuje organ w celu doprowadzenia do uchwalenia planu miejscowego, począwszy od uchwały o przystąpieniu do sporządzania planu, a skończywszy na jego uchwaleniu. Natomiast pojęcie „zasad sporządzania planu miejscowego” – których uwzględnienie stanowi przesłankę materialnoprawną zgodności miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego z przepisami prawa – należy wiązać z samym sporządzeniem (opracowaniem) aktu planistycznego, a więc z merytoryczną zawartością tego aktu (część tekstowa, graficzna i załączniki), zawartych w nim ustaleń, a także standardów dokumentacji planistycznej (por. wyroki Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 25 maja 2009 r., sygn. akt II OSK 1778/08, oraz z 11 września 2008 r., sygn. akt II OSK 215/08, <http://orzeczenia.nsa.gov.pl>).

Przed przystąpieniem do omówienia zarzutów podniesionych w skardze przez organ nadzoru wyjaśnienia wymaga, że w ocenie Sądu postanowienia zaskarżonej uchwały pozostają w zgodzie z ustaleniami Studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego Gminy i Miasta Kleczew. Ponadto brak jest podstaw do uznania, aby Rada uchybiła procedurze przewidzianej w art. 17 u.p.z.p.

Przechodząc do merytorycznej oceny zarzutów podniesionych w skardze wskazać należy, że zasługują one na uwzględnienie jedynie w części dotyczącej § 4 pkt 6 oraz § 19 zaskarżonej uchwały. Jednocześnie wyjaśnić trzeba, że niezależnie od stanowiska zajętego przez Radę Miejską w odpowiedzi na skargę, obowiązkiem Sądu było dokonanie oceny legalności zakwestionowanych przez organ nadzoru przepisów zaskarżonej uchwały.

Kwestionując przepis § 18 pkt 1 lit. h zaskarżonej uchwały Wojewoda wskazał, że w przepisie tym Rada odpuściła lokalizację dróg wewnętrznych, które to drogi nie znajdują odzwierciedlenia na rysunku planu.

W art. 15 ust. 2 u.p.z.p. ustawodawca wyliczył obligatoryjne elementy jakie musi zawierać miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego. Zalicza się do nich między innymi przeznaczenie terenów oraz linie rozgraniczające tereny o różnym przeznaczeniu lub różnych zasadach zagospodarowania oraz zasady modernizacji, rozbudowy i budowy systemów komunikacji i infrastruktury technicznej.

Ową obligatoryjność rozumieć należy jako wymóg zamieszczenia w planie elementów wymienionych w art. 15 ust. 2 u.p.z.p., wówczas gdy okoliczności faktyczne dotyczące obszaru objętego planem, wynikające zwłaszcza z istniejącego lub planowanego przeznaczenia i sposobu zagospodarowania terenu, uzasadniają dokonanie takich ustaleń (por. wyroki Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 23 kwietnia 2010 r., sygn. akt II OSK 311/10, z 13 października 2011 r., sygn. akt II OSK 1566/11; z 6 września 2012 r., sygn. akt II OSK 1343/12, <http://orzeczenia.nsa.gov.pl>; Planowanie i zagospodarowanie przestrzenne. Komentarz, pod red. Z. Niewiadomskiego, Warszawa 2013, s. 161-162).

W orzecznictwie sądów administracyjnych wyrażany jest podgląd dopuszczający ustalenie w treści miejscowego planu lokalizacji dróg wewnętrznych, przy jednoczesnym braku wyznaczenia konkretnego ich przebiegu na rysunku planu. Na etapie uchwalania planu miejscowego nie powinno się wprowadzać dodatkowych, nadmiernych ograniczeń w zakresie możliwości kształtowania struktury działek na danym terenie, w szczególności w postaci wyznaczania na rysunku planu przebiegu drogi wewnętrznej, która nie wiadomo czy i kiedy powstanie. Plan miejscowy powinien być skonstruowany tak, ażeby zapewnić możliwość obsługi komunikacyjnej nieruchomości objętych planem, w tym również działek nowo powstałych w wyniku podziału tych nieruchomości, ale zarazem nie ingerować ponad niezbędną potrzebę w możliwość kształtowania struktury tych działek i ich bieżącego zagospodarowania (szerzej wyroki

Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Poznaniu z dnia 3 czerwca 2015 r. sygn. akt IV SA/Po 133/15, z dnia 17 czerwca 2015 r. sygn. akt IV SA/Po 195/15 oraz z dnia 1 lipca 2015 r. sygn. akt IV SA/Po 221/15, <http://orzeczenia.nsa.gov.pl>).

W świetle powyższego, biorąc pod uwagę okoliczności faktyczne niniejszej sprawy, nie było dostatecznej potrzeby ani podstaw do regulowania w zaskarżonej uchwale kwestii spornej drogi wewnętrznej w sposób oczekiwany przez Wojewodę. Kwestionowane przez ten organ nadzoru unormowanie mieściło się w granicach przyznanego Radzie władztwa planistycznego i nie naruszało przepisu art. 15 ust. 2 u.p.z.p. Formułując taką ocenę Sąd miał zwłaszcza na względzie wyłącznie ewentualny charakter tego unormowania, który dotyczy terenów obiektów produkcyjnych, składów i magazynów oraz zabudowy usługowej. W ocenie Sądu, brak jest podstaw do przyjęcia, że § 18 pkt 1 lit. h zaskarżonej uchwały narusza przepisy prawa, a w szczególności, że wykracza poza zakres władztwa planistycznego gminy. Wręcz przeciwnie, to uregulowanie kwestii spornej drogi tak jak oczekuje tego Wojewoda – to jest poprzez stałe wyznaczenie jej przebiegu na rysunku planu – mogłoby uprawnionym czynić zarzut przekroczenia władztwa planistycznego poprzez niezgodne z zasadą proporcjonalności ograniczenie prawa własności nieruchomości (por. wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 3 lipca 2014 r., sygn. akt II OSK 240/13, <http://orzeczenia.nsa.gov.pl>).

W konsekwencji brak było podstaw do uznania niezbędności wyznaczenia przebiegu dróg wewnętrznych na rysunku planu. Zarzut dotyczący § 18 pkt 1 lit. h zaskarżonej uchwały Sąd ocenił jako niezasadny.

Sąd podzielił natomiast stanowisko Wojewody w zakresie przepisów § 4 pkt 6 oraz § 19 zaskarżonej uchwały. Wojewoda prawidłowo ocenił, że dokonanie ustaleń w zakresie przeznaczenia terenów oznaczonych symbolem „16R” bez jednoczesnego oznaczenia obszarów oznaczonych tym symbolem na rysunku planu stanowi naruszenie art. 15 ust. 2 pkt 1 u.p.z.p. z związku z § 8 ust. 2 rozporządzenia. § 8 ust. 2 rozporządzenia przewiduje, że na projekcie rysunku planu miejscowego stosuje się nazewnictwo i oznaczenia umożliwiające jednoznaczne powiązanie projektu rysunku planu miejscowego z projektem tekstu planu miejscowego. Rysunek miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego jest integralną częścią planu i ma tym samym moc wiążącą. Obowiązuje w takim zakresie w jakim tekst planu odsyła do ustaleń planu wyrażonych graficznie na rysunku (wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Bydgoszczy z dnia 17 lutego 2012 r., sygn. akt II SA/Bd 1011/07, orzeczenia.nsa.gov.pl; Planowanie i zagospodarowanie przestrzenne. Komentarz, pod red. Z. Niewiadomskiego, Warszawa 2013, s. 159). Część graficzna planu jest „uszczegółowieniem” części testowej i ustalenia planu muszą być odczytywane łącznie - z uwzględnieniem zarówno części graficznej, jak i tekstowej. Z tych względów nie może być rozbieżności pomiędzy częścią tekstową planu a rysunkiem planu. Część tekstowa planu nie może zatem zawierać ustaleń, które nie znajdują oparcia w części graficznej planu (wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Lublinie z dnia 13 października 2009 r., sygn. akt II SA/Lu 393/09, orzeczenia.nsa.gov.pl).

Tym samym obowiązkiem Rady Miejskiej dokonującej ustaleń dla terenu oznaczonego symbolem „16R” było oznaczenie tego terenu na rysunku planu. Analiza rysunku planu prowadzi do jednoznacznych wniosków, że nie oznaczono na nim terenów o symbolu „16R”. Kwestia uchybień w przepisach § 4 pkt 6 oraz § 19 zaskarżonej uchwały nie budzi sporu między stronami niniejszego postępowania. Z wyjaśnień Rady Miejskiej wynika bowiem, iż tereny mające potencjalnie zostać oznaczone symbolem „16R” zostały wyłączone z ustaleń planu, co było związane z obowiązkiem uzyskania zgody na zmianę przeznaczenia gruntów rolnych na cele nierolnicze. Pomimo tego w § 4 pkt 6 oraz § 19 zaskarżonej uchwały Rada dokonała ustaleń dla terenów oznaczonych symbolem „16R”.

Stwierdzone uchybienie nie powodują konieczności stwierdzenia nieważności zaskarżonej uchwały w całości. Przepis art. 28 ust. 1 u.p.z.p. ustanawia dwie przesłanki zgodności z prawem miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego: materialnoprawną - uwzględnienie zasad sporządzania planu; formalnoprawną - zachowanie procedury sporządzania planu oraz właściwości organów w tym zakresie (por. wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z 28 października 2011 r., sygn. akt II OSK 1670/11, <http://orzeczenia.nsa.gov.pl>). Redakcja art. 28 ust. 1 u.p.z.p. posługuje się skalą oceny zakresu wadliwości uchwały rady gminy. W konsekwencji należy wskazać, że wadliwość dotycząca tylko niektórych terenów objętych planem nie zawsze musi skutkować nieważnością całego planu. Tylko wadliwe zapisy, które dezintegrują postanowienia całego miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, skutkują stwierdzeniem nieważności uchwały przyjmującej ten plan w całości. W przeciwnym razie nieważność

dotyczyć może tylko części planu (wyroki Naczelnego Sądu Administracyjnego z 28 września 2011 r., sygn. akt II OSK 1287/11 oraz z dnia 19 listopada 2014 r. sygn. akt II OSK 1063/13, <http://orzeczenia.nsa.gov.pl>)

Przepisy § 4 pkt 6 oraz § 19 zaskarżonej uchwały stanowią jedynie częściową jej regulację i wyeliminowanie ich treści nie dezintegruje pozostałych postanowień zaskarżonej uchwały. Innymi słowy stwierdzenie nieważności § 4 pkt 6 oraz § 19 pozostaje bez wpływu na pozostałą część zaskarżonej uchwały. Stwierdzenie uchybień we wskazanych przepisach nie niesie za sobą konieczności wyeliminowania z obrotu prawnego całej uchwały.

W tym stanie rzeczy Sąd na podstawie art. 147 § 1 p.p.s.a. stwierdził nieważność § 4 pkt 6 oraz § 19 zaskarżonej uchwały (pkt 1 wyroku), oddalając skargę w pozostałym zakresie na podstawie art. 151 p.p.s.a. O kosztach postępowania Sąd orzekł na podstawie art. 200 w związku z art. 205 p.p.s.a. w związku z § 14 ust. 1 pkt 1 lit. c rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2015 r., poz. 1804).

Przewodniczący Sędzia NSA

(-) Jerzy Stankowski

Sędzia NSA

(-) Grażyna Radzicka

Sędzia WSA

(-) Tomasz Grossmann